

Betænkning

over forslag til lov om samarbejde med Finland, Island, Norge og Sverige angående fuldbyrdelse af straf m. v.

(Afgivet af udvalget den 31. januar 1963).

Udvalget har holdt 3 møder og har haft samråd med justitsministeren.

Udvalget har med justitsministeren drøftet spørgsmålet om hvem der afgør de i retsplejelovens § 998 omhandlede tvister vedrørende straffedommes fortolkning, straffetids beregning m. v. i tilfælde, hvor en person, der er dømt i et andet nordisk land, kommer til at udstå straf her i landet. Der er enighed om, at § 998 vil finde anvendelse, for så vidt angår sådanne spørgsmål vedrørende fuldbyrdelsen, som efter den foreslåede ordning er undergivet de danske myndigheders kompetence. Efter den foreslåede ordning lægges der imidlertid vægt på, at domslandets myndigheder ved begæringen om fuldbyrdelse i et andet nordisk land fastlægger, hvad der ønskes fuldbyrdet. Opstår der tvister af den i § 998 omhandlede karakter, vil tvisten derfor som regel angå spørgsmål, der er afgjort af domslandets myndigheder, og tvisten må da forelægges disse til afgørelse, medens § 998 er uanvendelig.

Det har endvidere under samrådet med justitsministeren været drøftet, om den foreslåede ordning burde udformes således, at en person, der er dømt i et nordisk land, selv kunne fremsætte begæring over for myndighederne i et andet nordisk land om, at dommen blev fuldbyrdet i dette land. Der er enighed om, at der ikke bør tillægges de dømte eller visse grupper af disse et retskrav på at bestemme, i hvilket land en idømt straf skal udstås. Der kan heller ikke være

spørgsmål om at udforme en ordning, hvor efter myndighederne i ét nordisk land kan træffe bestemmelse om at overtage fuldbyrdelsen af en i et andet nordisk land idømt straf, uden at domslandets myndigheder giver tilslutning til straffuldbyrdelsens overførelse. Under hensyn hertil ville det ikke være hensigtsmæssigt, om loven udtrykkeligt hjemlede en ret for den dømte til direkte at henvende sig til de straffuldbyrdende myndigheder i et andet nordisk land med anmodning om fuldbyrdelsens overførelse. En sådan fremgangsmåde ville blot komplicere sagens behandling, idet det land, som modtog den dømtes begæring, måtte forelægge denne for domslandets myndigheder. Ønsker en dømt selv at tage initiativ til en overførelse, er det den mest hensigtsmæssige fremgangsmåde, at han henvender sig til vedkommende myndighed i domslandet og anmoder denne om at fremsætte begæring.

Justitsministeren har oplyst, at der i de administrative forskrifter, som skal udstedes i forbindelse med lovens gennemførelse, agtes optaget en bestemmelse om, at den dømte i almindelighed skal have lejlighed til at udtale sig, inden der træffes afgørelse om straffuldbyrdelsens overførelse til et andet nordisk land.

Efter lovforslagets § 19 kan spørgsmålet om lovligheden af en afgørelse om fuldbyrdelse af frihedsstraf eller anordning af tilsyn her i landet begæres indbragt for retten af den, afgørelsen vedrører. Udval-

get har drøftet med justitsministeren, om bestemmelsen burde suppleres med en regel om, at den pågældende skal gøres bekendt med denne adgang til at begære domstolsprøvelse. En tilsvarende bestemmelse er optaget i § 10 i loven af 1960 om udlevering af lovovertrædere til de andre nordiske lande. Der er imidlertid enighed om, at spørgsmålet efter sin beskaffenhed naturligt reguleres i de supplerende admini-

strative forskrifter, og at det næppe lader sig regulere på en enkel måde i lovteksten, men kræver forholdsvis detaljerede regler, der må udformes under hensyn til, i hvilket land den pågældende har ophold på det tidspunkt, da der træffes bestemmelse om straffuldbyrdelsens overførelse.

Udvalget indstiller herefter enstemmigt lovforslaget til *vedtagelse uændret*.

Wingsøe.	Nina Andersen.	Dupont.	Andreas Hansen.	Erhard Jakobsen.
Waldemar Laursen, næstformand.	K. Axel Nielsen, formand.	Poul Nilsson.	Kirkegaard.	Vagn Bro.
Dalsgaard.	Helga Pedersen.	Thisted Knudsen.	Thestrup.	
Hagen Hagensen.	Marie Antoinette von Lowzow.	Herluf Rasmussen.		
